

عنوان مقاله:

تأثیر واقعیت مجازی (قید عملکردی و ساختاری) و تمرین واقعی بر خودکارآمدی پرتاب دارت

محل انتشار:

دوفصلنامه روان شناسی ورزش، دوره 4، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سید احمد موسوی - دانشجوی دکتری رفتار حرکتی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی دانشگاه تهران، تهران

شهبازی مهدی - دانشیار گروه رفتار حرکتی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران.

الهه عرب عامری - دانشیار گروه رفتار حرکتی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران.

الهام شیرزاد عراقی - استادیار طب ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی دانشگاه تهران، تهران

خلاصه مقاله:

هدف: محیط های واقعیت مجازی به عنوان مداخله ای موثر در آموزش مهارت های حرکتی مورد استفاده قرار می گیرند. هدف از پژوهش حاضر، تعیین تأثیر تمرین واقعیت مجازی بر خودکارآمدی دانش آموزان پسر بود. روش شناسی: نمونه آماری این پژوهش را ۳۶ نفر دانش آموز پسر تشکیل دادند که به صورت نمونه های در دسترس انتخاب شده و به سه گروه تمرین مجازی با قید عملکردی، تمرین مجازی با قید ساختاری و تمرین واقعی تقسیم شدند. پژوهش حاضر در سه جلسه پیش آزمون، تمرین و پس آزمون انجام شد. مهارت پرتاب دارت به عنوان تکلیف انتخاب شد. "پرسش نامه خودکارآمدی ویژه دارت" را دانش آموزان کامل کردند و جمع آوری شد. یافته ها: نتایج نشان داد که تمرین مجازی دارت موجب پیشرفت معنادار خودکارآمدی در دانش آموزان می شود و همچنین تفاوت معناداری بین تأثیر گروه های تمرینی بر خودکارآمدی وجود ندارد. بحث و نتیجه گیری: بنابراین، سیستم واقعیت مجازی می تواند موجب پیشرفت خودکارآمدی مهارت های ورزشی شود.

کلمات کلیدی:

اگزرگیم، خودکارآمدی، مهارت پرتاب، دانش آموزان پسر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1240523>

